

Matematika na německé technice v Brně

Uchazeči o místo profesora v Brně

In: Pavel Šišma (author): Matematika na německé technice v Brně. (Czech). Praha: Prometheus, 2002. pp. 292–305.

Persistent URL: <http://dml.cz/dmlcz/401843>

Terms of use:

© Šišma, Pavel

Institute of Mathematics of the Czech Academy of Sciences provides access to digitized documents strictly for personal use. Each copy of any part of this document must contain these *Terms of use*.

This document has been digitized, optimized for electronic delivery and stamped with digital signature within the project *DML-CZ: The Czech Digital Mathematics Library* <http://dml.cz>

Uchazeči o místo profesora v Brně

August Adler (24. 1. 1863, Opava – 17. 10. 1923, Vídeň) v roce 1879 maturoval na reálce v Opavě a poté studoval na technice a na univerzitě ve Vídni. V roce 1884 vykonal zkoušku učitelské způsobilosti z matematiky a deskriptivní geometrie. V letech 1885–87 byl asistentem sférické astronomie a geodézie na vídeňské technice. Poté působil na středních školách ve Vídni, Klagenfurtu, Plzni a Praze. V této době absolvoval studijní pobyt na univerzitách v Berlíně a v Göttingen. V roce 1901 se habilitoval pro deskriptivní geometrii na pražské německé technice. V roce 1905 odešel na reálku do Vídně, kde se stal v roce 1907 ředitelem. Současně byl docentem a od roku 1909 do roku 1915 mimořádným profesorem na technice [47].

Adolf Ameseder (25. 5. 1858, Zuberbach – 17. 1. 1891, Graz) studoval v letech 1876–79 na technice a na univerzitě ve Vídni. V letech 1880–85 byl asistentem deskriptivní geometrie na vídeňské technice. V roce 1882 vykonal zkoušku učitelské způsobilosti z matematiky a deskriptivní geometrie pro reálky. V roce 1884 se na technice habilitoval pro projektivní geometrii. Ve školním roce 1884/85 byl do dubna suplentem na jedné z vídeňských reálek a poté studoval na univerzitě v Erlangen. V roce 1886 byl jmenován mimořádným a v roce 1890 řádným profesorem deskriptivní geometrie na technice v Grazu [40].

Emil Artin (3. 3. 1898, Vídeň – 20. 12. 1962, Hamburk) po maturitě na gymnáziu v Liberci a jednom semestru studia na vídeňské univerzitě byl povolán v roce 1916 do armády. Po válce v letech 1919–21 studoval na univerzitě v Lipsku, kde získal doktorát filozofie. Stal se asistentem na univerzitě v Göttingen a pak v Hamburku, kde se v roce 1923 habilitoval. V roce 1925 byl jmenován mimořádným a v roce 1926 řádným profesorem. V roce 1937 emigroval do USA, kde působil na univerzitě v Indianě a Princetonu. Od roku 1958 pracoval opět na univerzitě v Hamburku [72].

Wilhelm Blaschke (13. 9. 1885, Graz – 17. 3. 1962, Hamburk) vykonal v roce 1905 první státní zkoušku na technice v Grazu a ve studiu pak pokračoval na univerzitách v Grazu, Vídni (v roce 1908 doktorát), Bonnu, Pise a Göttingen. V Bonnu se v roce 1910 habilitoval a od roku 1911 učil čistou a aplikovanou matematiku na univerzitě v Greifswaldu. V roce 1913 byl jmenován mimořádným profesorem na německé technice v Praze. Po roce 1915 působil na univerzitách v Lipsku, Königsbergu, Tübingen a od roku 1919 v Hamburku [58].

Karl Josef Bobek (25. 2. 1855, Lhotka u Terešova – 15. 12. 1899, Praha) po absolvování německé reálky v Praze studoval od roku 1875 na technice a na univerzitě v Praze. V letech 1879–86 byl asistentem deskriptivní geometrie na německé technice v Praze, kde se v roce 1883 habilitoval pro matematiku. V letech 1881–83 studoval na univerzitách v Lipsku a Paříži.

V roce 1885 získal na univerzitě v Erlangen doktorát. V letech 1886–87 byl asistentem matematiky. V roce 1893 byl jmenován mimořádným profesorem [40].

Lothar Collatz (6. 7. 1910, Arnsberg – 26. 9. 1990, Varna) studoval v letech 1928–33 na univerzitách v Greifswaldu, Mnichově, Göttingen a Berlíně, kde v roce 1934 získal doktorát u Misese. V letech 1933–35 byl asistentem na univerzitě v Berlíně, od roku 1935–43 na technice v Karlsruhe. Roku 1943 byl jmenován profesorem na technice v Hannoveru, od roku 1952 působil na univerzitě v Hamburku [40].

Heinrich Drasch (16. 11. 1850, Eberstein – 19. 7. 1939, Linec) studoval od roku 1867 na technice a na univerzitě v Grazu. V roce 1874 vykonal zkoušku učitelství z matematiky a deskriptivní geometrie. V letech 1876–87 byl učitelem na reálce ve Steyru a v letech 1887–1906 v Linci.

Ludwig Eckhart (28. 3. 1890, Želetice u Znojma – 5. 10. 1938, Vídeň) studoval od roku 1907 na technice a na univerzitě ve Vídni, kde získal doktorát v roce 1918. Již před válkou byl asistentem deskriptivní geometrie na technice. Po válce učil na středních školách a deskriptivní geometrii na univerzitě ve Vídni. V roce 1924 se na vídeňské technice habilitoval a v roce 1929 byl jmenován profesorem deskriptivní geometrie. Na technice působil až do roku 1938, kdy musel místo opustit a krátce poté spáchal sebevraždu [47].

Edwin Feyer (15. 7. 1888, Vratislav – 13. 2. 1948, Stuttgart) studoval v letech 1908–13 na univerzitě a na technice ve Vratislavi, kde byl od roku 1914 asistentem deskriptivní geometrie. V roce 1919 získal na univerzitě ve Vratislavi doktorát a v roce 1921 se na technice habilitoval. Od roku 1924 vyučoval geodézii na vratislavské technice, od roku 1929 jako mimořádný profesor. V roce 1936 byl jmenován řádným profesorem a vyučoval tento obor na univerzitě v Šanghaji [40].

Paul Funk (14. 4. 1886, Vídeň – 3. 6. 1969, Vídeň) studoval v letech 1904–11 na univerzitách v Tübingen, Vídni a Göttingen, kde v roce 1911 získal doktorát. V témže roce získal oprávnění vyučovat matematiku a fyziku a stal se učitelem na reálce v Salcburku. Od roku 1913 byl asistentem na pražské technice a v roce 1915 se habilitoval na německé univerzitě v Praze. V roce 1919 se habilitoval i na technice, kde se stal v roce 1921 mimořádným a v roce 1927 řádným profesorem matematiky. Svě místo musel v roce 1939 opustit a na konci války byl internován v koncentračním táboře v Terezíně. Po válce působil do roku 1957 na technice ve Vídni [47].

Anton Grünwald (23. listopadu 1838, Praha – 2. 9. 1920, Praha) studoval v letech 1856–60 na univerzitě a na polytechnice v Praze. V roce 1861 získal doktorát filozofie. V roce 1863 se habilitoval na polytechnice, kde byl

v letech 1863–68 asistentem matematiky. Současně byl v letech 1865–69 asistentem fyziky na univerzitě. V roce 1870 byl jmenován mimořádným a v roce 1880 řádným profesorem matematiky na německé technice v Praze. Od roku 1890 byl mimořádným členem *Královské české společnosti nauk*. Do penze odešel v roce 1909 [12].

Gerhard Christian Grüss (16. 3. 1902, Berlín – 20. 5. 1950, Freiberg) studoval v letech 1920–25 na technice a na univerzitě v Berlíně. V roce 1925–26 na univerzitě v Göttingen. V letech 1926–35 byl asistentem aplikované matematiky na technice v Berlíně, kde získal v roce 1927 doktorát a v roce 1929 se habilitoval. Po krátkém suplování mechaniky na technice ve Stuttgartu se stal v roce 1936 profesorem matematiky a deskriptivní geometrie na báňské akademii ve Freibergu, kde působil do své smrti [58, 40].

Gerhard Haenzel (5. 3. 1898, Wollin – 6. 3. 1944, Lesneven) studoval matematiku a fyziku v letech 1920–25 na technice v Berlíně, kde v roce 1926 získal doktorát a v roce 1929 se habilitoval. V roce 1933 byl jmenován profesorem geometrie na technice v Karlsruhe. V roce 1943 se stal profesorem matematiky na univerzitě v Münsteru, ale krátce nato zahynul na frontě [40].

Hans Hahn (27. 9. 1879, Vídeň – 24. 7. 1934, Vídeň) studoval na univerzitách ve Štrasburku, Mnichově a ve Vídni, kde získal v roce 1902 doktorát. Poté pokračoval ve studiu ve Vídni a v Göttingen. V roce 1905 se habilitoval na vídeňské univerzitě. V roce 1909 byl jmenován mimořádným profesorem na univerzitě v Czernowitz, v letech 1916–21 působil v Bonnu. Od roku 1921 až do své smrti byl profesorem na univerzitě ve Vídni [47].

Ernst Happel (9. 10. 1876, Kassel – 13. 5. 1946, Helmstedt) studoval v letech 1895–1900 na technice v Berlíně a na univerzitách v Marburku a Göttingen, kde v roce 1900 získal doktorát. V roce 1906 se habilitoval a v roce 1911 byl jmenován mimořádným profesorem na univerzitě v Tübingen. V letech 1920–45 byl řádným profesorem na technice ve Vratislavi [40].

Friedrich Hasenöhr (30. 11. 1874, Vídeň – 7. 10. 1915, Vielgereuth) studoval v letech 1892–1897 na univerzitě ve Vídni, kde získal v roce 1897 doktorát z fyziky a v roce 1899 se habilitoval. V roce 1905 byl jmenován mimořádným profesorem na technice a v roce 1907 řádným profesorem fyziky na univerzitě ve Vídni. Dobrovolně se přihlásil na frontu, kde padl [35].

Norbert Herz (11. 12. 1858, Olomouc – 31. 1. 1927, Vídeň) po absolvování opavské reálky studoval v letech 1875–79 na technice ve Vídni, kde byl v letech 1881–85 asistentem astronomie a vyšší geodézie. V roce 1882 získal na univerzitě v Heidelbergu doktorát. Po odchodu z Vídne pracoval postupně na hvězdárnách v Mnichově, Kielu, Berlíně, Lipsku a v Drážďanech. V letech 1895–99 studoval na univerzitě v Heidelbergu medicínu.

Od roku 1900 působil na vídeňských středních školách a v letech 1904–11 jako soukromý docent astronomie a geodézie na vídeňské univerzitě [40].

Gerhard Wilhelm Hessenberg (16. 8. 1874, Frankfurt nad Mohanem – 15. 11. 1925, Berlín) studoval v letech 1892–98 na univerzitách ve Štrasburku a v Berlíně, kde v roce 1899 získal doktorát. Stal se pak asistentem deskriptivní geometrie na berlínské technice, kde se v roce 1901 habilitoval. V roce 1903 se stal učitelem na vojenské akademii v Berlíně, v roce 1907 na zemědělské vysoké škole v Bonnu. V letech 1910–19 byl řádným profesorem na technice ve Vratislavi, odkud v roce 1919 odešel na univerzitu do Tübingen a v roce 1925 byl jmenován řádným profesorem deskriptivní geometrie na technice v Berlíně [58].

Karl Hessler (5. 9. 1831, Graz – 23. 1. 1895) studoval práva na univerzitě a současně navštěvoval přednášky na technice ve Vídni, kde se stal v roce 1854 asistentem matematiky. Od roku 1855 do roku 1870 byl učitelem na reálce. V roce 1860 se na technice habilitoval pro kapitálové a důchodové pojištění, v roce 1863 pro politickou aritmetiku. V roce 1870 se stal mimořádným profesorem. Byl mimo jiné ředitelem pojišťovací společnosti *Austria* a dolnorakouské *Hypoteční banky* [33].

Ferdinand Heyssig (12. 1. 1822, Wieliczka – 3. 10. 1895, Vídeň) studoval na technice ve Vídni, kde byl od počátku školního roku 1848/49 asistentem deskriptivní geometrie. Ovládal němčinu, polštinu a češtinu a byl po této stránce vhodným kandidátem pro brněnské učiliště. Od roku 1851 do roku 1854 byl profesorem geometrického kreslení a stavitelství na vídeňské státní reálce v VII. obvodě. Poté byl profesorem na reálce v ulici Landstrasse.²⁶

Ludwig Hofmann (27. 6. 1890, Vídeň – 15. 5. 1979, Vídeň) studoval od roku 1908 jako řádný posluchač na vídeňské technice a jako mimořádný na univerzitě. V roce 1920 vykonal zkoušku učitelství z matematiky a deskriptivní geometrie. Až do roku 1938 působil na středních školách. V roce 1925 získal na technice doktorát a v roce 1927 se habilitoval pro deskriptivní geometrii. Po válce suploval na technice, kde se stal v roce 1948 mimořádným profesorem. Od roku 1949 byl profesorem na vídeňské vysoké škole zemědělské [47].

Anton Huber (24. 1. 1897, Teufelhof u St. Pölten – 31. 10. 1975, Vídeň) studoval na univerzitě a na technice ve Vídni. V letech 1921–22 vykonal zkoušku učitelství z matematiky a deskriptivní geometrie. Od roku 1922 byl asistentem těchto předmětů na vysoké škole zemědělské ve Vídni, kde se v roce 1927 habilitoval pro matematiku. Doktorát na univerzitě získal v roce 1924. V roce 1928 byl jmenován mimořádným a v roce 1933 řádným profesorem aplikované matematiky na univerzitě

²⁶Viz *Festschrift zum 50. Jahres-Bericht der Schottenfelder k. k. Staats-Realschule im VII. Bezirke in Wien für das Studienjahr 1900/1901. Wien 1901.*

ve švýcarském Freiburgu. V roce 1939 se stal profesorem na vídeňské univerzitě, ale místo musel po roce 1945 opustit. Žil pak v USA [47].

Benzion Igel (18. 3. 1838, Moscisko v Haliči – 1. 7. 1898, Baden u Vídně) studoval v letech 1864–1870 na univerzitě v Berlíně, kde v roce 1870 získal doktorát. V roce 1879 se habilitoval na vídeňské technice a přednášky tam konal až do své smrti. Mnoho let pracoval pro pojišťovnu *Phoenix* [33].

Rudolf Iglisch (11. 1. 1903, Berlín – 7. 2. 1987, Braunschweig) studoval v letech 1921–29 na univerzitě v Berlíně, kde získal v roce 1928 doktorát a působil v letech 1929–31 jako asistent. V roce 1931 se habilitoval na technice v Aachenu, kde byl v roce 1934 pověřen konáním přednášek. V letech 1935–36 suploval na univerzitě v Kielu a pak byl jmenován mimořádným profesorem na technice v Aachenu. Od roku 1938 byl řádným profesorem na technice v Braunschweigu, kde působil do roku 1971 [40].

Franz Jung (14. 5. 1872, Vrchlabí – 3. 12. 1957, Vídeň) studoval v letech 1891–95 na německé univerzitě v Praze, kde v roce 1899 získal doktorát. Od roku 1898 byl asistentem a od roku 1904 soukromým docentem mechaniky na německé technice v Praze. Po roce 1905 byl asistentem a suplentem mechaniky na vídeňské technice, kde se stal v roce 1911 mimořádným a v roce 1919 řádným profesorem. V roce 1946 byl penzionován [40].

Hellmuth Kneser (16. 4. 1898, Dorpat – 23. 8. 1973, Tübingen) studoval v letech 1916–18 na technice i na univerzitě ve Vratislavi. Poté pokračoval ve studiu na univerzitě v Göttingen, kde v roce 1921 získal doktorát. Působil tam pak jako asistent a v roce 1922 se habilitoval. Od roku 1925 byl mimořádným profesorem na univerzitě v Greifswaldu a v roce 1937 byl jmenován řádným profesorem na univerzitě v Tübingen [40].

Robert König (11. 4. 1885, Linec – 10. 7. 1979, Mnichov) studoval v letech 1903–07 na univerzitách ve Vídni a v Göttingen, kde v roce 1907 získal doktorát. V roce 1911 se stal asistentem a současně se habilitoval na univerzitě v Lipsku. V roce 1914 se stal mimořádným profesorem na univerzitě v Tübingen. Od roku 1922 byl řádným profesorem na univerzitě v Münsteru a od roku 1927 v Jeně, kde působil až do roku 1945. V letech 1947–54 vyučoval na univerzitě v Mnichově [58].

Emil Kohl (31. 3. 1862, Vídeň – 19. 4. 1924, Vídeň) studoval na univerzitě ve Vídni, kde v roce 1890 získal doktorát. Působil pak jako učitel na střední škole a v roce 1903 se habilitoval pro fyziku na vídeňské univerzitě, kde byl v roce 1921 jmenován titulárním mimořádným profesorem [35].

Gustav Kohn (22. 5. 1859, Rychnov nad Kněžnou – 15. 12. 1921, Vídeň) po absolvování českého gymnázia v Písku studoval v letech 1877–81 na vídeňské univerzitě, kde roku 1881 získal doktorát. Pokračoval pak ve studiu v Berlíně a ve Štrasburku. V roce 1884 se habilitoval, v roce 1894

byl jmenován mimořádným a v roce 1912 řádným profesorem na vídeňské univerzitě [47].

Josef Kolbe (11. 5. 1825, Vídeň – 27. 2. 1897, Vídeň) studoval od roku 1840 nejprve filozofii a právo a poté přírodovědné předměty na vídeňské univerzitě. Od roku 1847 byl asistentem matematiky na vídeňské polytechnice, suploval přitom také na reálce. V roce 1850 se stal profesorem na gymnáziu v Czernowitz. Od roku 1853 až do roku 1896 byl profesorem matematiky na vídeňské technice [33].

Maxmillian Krafft (3. 11. 1889, Pyrbaum – 26. 6. 1972) studoval od roku 1908 na univerzitách v Heidelbergu, Mnichově a Marburku, kde v roce 1914 získal doktorát. V Göttingen získal titul pojistného matematika. Byl pak asistentem na univerzitě v Göttingen a po válce působil na středních školách. V roce 1923 se habilitoval na univerzitě v Münsteru. V roce 1927 byl jmenován mimořádným a v roce 1940 řádným profesorem na univerzitě v Marburku. V roce 1956 byl penzionován [40].

Adalbert Václav Kuneš (29. 9. 1817, Praha – 18. 8. 1895, Graz) studoval v Praze na filozofické fakultě, poté teologii v Praze a v Teplicích. V roce 1838 vstoupil do premonstrátského řádu. V roce 1843 byl vysvěcen na kněze, ale věnoval se astronomii. V roce 1849 získal na univerzitě v Praze doktorát. Od roku 1843 působil na hvězdárnách v Budapešti, Praze, Krakově a Terstu, kde byl v roce 1859 jmenován profesorem astronomie na námořní akademii. Od roku 1863 byl ředitelem hvězdárny ve Rijece [13].

Anton Lampa (17. 1. 1868, Budapešť – 27. 1. 1938, Vídeň) studoval od roku 1888 na univerzitě ve Vídni, kde v roce 1893 získal doktorát a byl v letech 1892–94, 1896–1904 asistentem fyziky. V roce 1897 se habilitoval a v roce 1904 se stal mimořádným profesorem fyziky na vídeňské univerzitě. V letech 1909–19 byl řádným profesorem fyziky na německé univerzitě v Praze. Od roku 1921 do roku 1936 učil opět na vídeňské univerzitě [35].

Matyáš Lerch (20. 2. 1860, Milínov – 3. 8. 1922, Sušice) studoval od roku 1880 na technice a od roku 1883 na univerzitě v Praze, ve školním roce 1884/85 na univerzitě v Berlíně. V roce 1886 se habilitoval na pražské technice. V roce 1896 byl jmenován profesorem ve švýcarském Freiburgu. Od roku 1906 byl profesorem na české technice v Brně. V roce 1920 přešel na Masarykovu univerzitu v Brně, kde působil až do své smrti.

Friedrich Lösch (10. 12. 1903, Geislingen – 9. 1. 1982) studoval v letech 1922–26 na univerzitách v Berlíně a v Tübingen, kde v roce 1928 získal na univerzitě v Tübingen doktorát. V letech 1927–37 byl asistentem vyšší matematiky na technice ve Stuttgartu, v roce 1931 se habilitoval a od roku 1934 byl pověřen výukou deskriptivní geometrie. Od roku 1938 suploval a v roce 1939 se stal profesorem aplikované matematiky na univerzitě v Rostocku. Od roku 1946 do roku 1972 byl řádným profesorem na technice ve Stuttgartu [40].

Karl Löwner (29. 5. 1893, Lány – 8. 1. 1968, Stanford) studoval od roku 1912 na německé univerzitě v Praze, kde získal v roce 1917 doktorát. V letech 1917–22 byl asistentem matematiky na německé technice v Praze. Odešel pak na univerzitu do Berlína, kde se stal asistentem a v roce 1923 se habilitoval. V roce 1928 byl jmenován mimořádným profesorem na univerzitě v Kolíně nad Rýnem. V letech 1930–34 byl mimořádným a v letech 1934–39 řádným profesorem na pražské německé univerzitě. V roce 1939 emigroval do USA, kde působil na řadě škol a od roku 1951 ve Stanfordu [58].

Karl Mack (11. 5. 1882, Vídeň – 15. 4. 1943, Praha) studoval na technice a na univerzitě ve Vídni. V roce 1904 složil státní zkoušku z pojistné techniky, v roce 1906 zkoušku učitelské způsobilosti z matematiky a deskriptivní geometrie. V letech 1905–08 byl asistentem a později konstruktérem při stolici deskriptivní geometrie na vídeňské technice. V období 1908–16 byl profesorem na reálce. V roce 1916 byl jmenován mimořádným a v roce 1920 řádným profesorem deskriptivní geometrie na německé technice v Praze [58].

Josef Menger pocházel z Nového Jičína, kde začal studovat na reálce. Maturoval v roce 1869 v Opavě a poté studoval na technice ve Vídni, kde v roce 1873 získal oprávnění vyučovat matematiku a deskriptivní geometrii na reálkách. V letech 1873–74 byl asistentem deskriptivní geometrie na vídeňské technice. V letech 1874–77 učil na reálce v Terstu, v letech 1877–84 v Grazu. Od roku 1884 působil na průmyslové škole v Innsbrucku.²⁷

Wilhelm Müller (25. 9. 1880, Hamburk – 15. 6. 1968, Augsburg) studoval na univerzitách ve Štrasburku, Göttingen, Heidelbergu a Lipsku, kde v roce 1911 získal doktorát. V roce 1920 se stal asistentem mechaniky na technice v Hannoveru, kde se v roce 1922 habilitoval a v roce 1928 byl jmenován mimořádným profesorem. V roce 1929 se stal profesorem mechaniky na německé technice v Praze. V letech 1934–39 byl řádným profesorem mechaniky na technice v Aachenu. V roce 1939 byl jmenován řádným profesorem fyziky na univerzitě v Mnichově. V roce 1945 byl zbaven úřadu a v roce 1954 penzionován [58].

Jan Partl (22. 11. 1802, Žďár v Čechách – 14. 10. 1869, Vídeň) absolvoval v roce 1821 gymnázium na Starém Městě v Praze a v letech 1823–27 studoval na pražské filozofické fakultě. V letech 1828–32 byl soukromým vychovatelem. V roce 1835 se stal knihovníkem *Průmyslové jednoty* a od roku 1837 i jejím tajemníkem. V letech 1837–47 vyučoval na pražské průmyslové škole. V letech 1845–46 suploval na univerzitě praktickou matematiku. V období 1847–49 suploval na polytechnice elementární matematiku a praktickou geometrii. V roce 1849 se habilitoval. V letech 1851–62 učil na gymnáziu v Budapešti, poté ve Vídni [9].

²⁷Informace čerpáme pouze z MZA B 34, 638.

Georg Alexander Pick (10. 8. 1859, Vídeň – 26. 7. 1942, Terezín) studoval od roku 1875 na univerzitě ve Vídni, kde v roce 1880 získal doktorát. V letech 1880–83 byl asistentem fyziky na pražské univerzitě, kde se v roce 1882 habilitoval pro matematiku. V letech 1884–85 studoval na univerzitě v Lipsku. V roce 1888 byl jmenován mimořádným a v roce 1892 řádným profesorem na pražské německé univerzitě. V roce 1929 byl penzionován a žil poté ve Vídni. V roce 1942 byl deportován do koncentračního tábora v Terezíně, kde po krátké době zemřel.

Georg Prange (1. 1. 1885, Hannover – 3. 2. 1941, Hannover) studoval od roku 1903 na univerzitě v Göttingen, dva semestry v Mnichově. Od roku 1912 byl asistentem na technice v Hannoveru. V roce 1914 získal v Göttingen doktorát a v roce 1916 se na technice v Hannoveru habilitoval. V roce 1921 byl jmenován profesorem a na technice působil až do své smrti [40].

Michael Radakovič (25. 4. 1866, Graz – 15. 8. 1934, Graz) studoval od roku 1884 na univerzitě v Grazu, kde v roce 1889 získal doktorát. Působil pak jako asistent fyziky na univerzitě v Innsbrucku, kde se v roce 1897 pro teoretickou fyziku habilitoval a v roce 1902 stal mimořádným profesorem. V letech 1906–15 byl řádným profesorem na univerzitě v Czernowitz a od roku 1915 v Grazu [35].

Karl Reinhardt (27. 1. 1895, Frankfurt nad Mohanem – 27. 4. 1941, Berlín) studoval na univerzitách v Marburku a Frankfurtu nad Mohanem, kde v roce 1918 získal doktorát a v roce 1921 se habilitoval. Od roku 1924 byl soukromým docentem na univerzitě v Greifswaldu, kde působil v letech 1927–41 jako profesor [40].

Alexander Reisinger byl od roku 1844 profesorem matematiky na technické akademii ve Lvově. Po odchodu ředitele Schindlera do Brna se stal nejprve provizorním a od roku 1851 řádným ředitelem akademie. V roce 1871 byl penzionován.²⁸

Hans Jakob Reissner (18. 1. 1874, Berlín – 2. 10. 1867, Mount Angel) v roce 1897 absolvoval berlínskou techniku a pokračoval v dalším studiu na univerzitě v Berlíně. Poté pracoval jako konstruktér na berlínské technice, kde se v roce 1903 habilitoval pro mechaniku. V roce 1906 byl jmenován řádným profesorem mechaniky na technice v Aachenu. V letech 1912–36 byl řádným profesorem na technice v Berlíně. Od roku 1938 učil na vysokých školách v USA (Chicago, Brooklyn) [58].

Franz Rellich (14. 9. 1906, Tramín – 25. 9. 1955, Göttingen) studoval od roku 1924 tři semestry na technice a na univerzitě v Grazu a pak přešel na univerzitu do Göttingen. Od roku 1928 tam byl asistentem a v roce 1929 získal doktorát. V roce 1933 se pro matematiku habilitoval. Od roku 1934 byl docentem v Marburku. V roce 1939 byl jmenován suplentem a v roce

²⁸V dostupné literatuře není možno o Reisingerovi nic najít. Ani specializovaná publikace [23] neudává základní biografická data.

1942 řádným profesorem na technice v Drážďanech. Od roku 1946 působil v Göttingen [40].

Hermann Rothe (28. 12. 1882, Vídeň – 18. 12. 1923, Vídeň) studoval v letech 1900–06 na technice a na univerzitě ve Vídni. Dva semestry pak navštěvoval přednášky v Göttingen. V roce 1909 získal na vídeňské technice doktorát a v letech 1907–13 tam byl asistentem. V roce 1910 se habilitoval, ale již od roku 1909 suploval některé přednášky. V roce 1913 byl jmenován mimořádným a v roce 1920 řádným profesorem [47].

Horst von Sanden (26. 12. 1883, Gielgudyszki – 19. 3. 1965, Behringersmühle) studoval v letech 1904–05 krátce na technikách v Mnichově a Gdaňsku, od roku 1905 na univerzitě v Göttingen, kde v roce 1908 získal doktorát a v roce 1911 se habilitoval. V letech 1909–18 byl v Göttingen asistentem. Od roku 1919 byl profesorem na báňské akademii v Clausthalu a v roce 1922 přešel na techniku do Hannoveru, kde působil do roku 1952 [58, 40].

Robert Sauer (16. 9. 1898, Pommersfelden – 22. 8. 1970, Mnichov) studoval na technice a na univerzitě v Mnichově. V roce 1935 získal na technice doktorát a v roce 1926 se habilitoval. V roce 1932 byl jmenován mimořádným a v roce 1937 řádným profesorem na technice v Aachenu. V roce 1944 přešel na techniku do Karlsruhe a od roku 1948 působil na technice v Mnichově [58].

Viktor Sersavy (31. 8. 1848, Lechovice u Znojma – 17. 8. 1901, Vídeň) po maturitě na gymnáziu ve Znojmě v roce 1867 pracoval v obchodě a věnoval se samostudiu. V letech 1873–76 studoval na vídeňské univerzitě, kde získal v roce 1876 doktorát a o rok později se habilitoval. Dvanáct let na univerzitě přednášel. Od školního roku 1889/90 začal přednášet pojistnou matematiku a v roce 1896 byl jmenován honorovaným docentem pojistné matematiky na vídeňské technice, kde učil tento předmět až do své smrti [33].

Ludwig Schlesinger (1. 11. 1864, Trnava – 16. 12. 1933, Giessen) studoval od roku 1882 na univerzitě v Heidelbergu a od roku 1884 v Berlíně, kde v roce 1887 získal doktorát. Od roku 1889 na škole působil jako soukromý docent. V roce 1894 získal titul profesora. Od roku 1897 byl profesorem matematiky a teoretické astronomie v Kluži. V letech 1911–30 byl profesorem matematiky na univerzitě v Giessenu [58, 40].

Georg Wilhelm Schlink (4. 7. 1875, Offenbach – 25. 3. 1968, Darmstadt) studoval v letech 1893–97 na technice v Darmstadtu, poté dva roky v Mnichově na technice a na univerzitě, kde v roce 1901 získal doktorát. V roce 1900 se stal asistentem a v roce 1902 se habilitoval na technice v Darmstadtu. V roce 1907 byl jmenován mimořádným a roku 1908 řádným profesorem mechaniky na technice v Braunschweigu. V letech 1921–49 působil opět na technice v Darmstadtu [58, 40].

Rudolf Schnedar (1828, Brno – ?) studoval na technice v Grazu a v roce 1850 byl na této škole asistentem vyšší matematiky a praktické geometrie. V letech 1853–60 byl profesorem deskriptivní geometrie a strojnictví na reálce v Brně, poté byl ředitelem reálky v Lublani. Zemřel v roce 1862 v Brně. Je autorem učebnice *Grundzüge der darstellenden Geometrie nebst ihrer Anwendung . . .*, která vyšla v Brně v roce 1856 [30].

Axel Schur (9. 5. 1891, Dorpat – 5. 4. 1930, Bonn) byl synem profesora matematiky na univerzitě ve Vratislavi Friedricha Schura. Studoval v letech 1909–14 a 1919–20 na univerzitách ve Štrasburku, Heidelbergu, Würzburgu a Vratislavi. V roce 1921 získal ve Würzburgu doktorát. V roce 1923 se stal soukromým docentem na technice v Hannoveru a od roku 1927 byl docentem v Bonnu [40].

Simon Spitzer (2. 2. 1826, Vídeň – 16. 3. 1887, Vídeň) studoval na vídeňské technice i univerzitě. Od roku 1849 byl asistentem a od roku 1850 soukromým docentem na technice. V roce 1858 se stal učitelem na obchodní akademii ve Vídni. Od roku 1863 působil jako nehonoraný mimořádný profesor vyšší matematiky na technice. V roce 1866 převzal suplování stolice vyšší matematiky a v roce 1870 byl jmenován řádným profesorem [33].

Ernst Steinitz (13. 6. 1871, Laurahütte – 29. 9. 1928, Kiel) studoval v letech 1890–94 na univerzitách v Berlíně a ve Vratislavi, kde v roce 1894 získal doktorát. V roce 1897 se habilitoval na technice v Berlíně pro matematiku a v roce 1901 pro deskriptivní geometrii. V roce 1903 získal titul mimořádného profesora. Od roku 1910 byl profesorem matematiky na technice ve Vratislavi. V roce 1913 se habilitoval ve Vratislavi na univerzitě, kde se v roce 1918 stal profesorem. V letech 1920–28 byl profesorem na univerzitě v Kielu [58].

Karl Strubecker (8. 8. 1904, Gross-Hollenstein an der Ybbs – 19. 2. 1991, Karlsruhe) studoval v letech 1924–28 na technice a na univerzitě ve Vídni, kde roku 1928 získal doktorát. Od roku 1927 byl asistentem deskriptivní geometrie na technice, kde se v roce 1931 habilitoval. V roce 1935 se habilitoval i na univerzitě. Od roku 1938 suploval a v roce 1939 byl jmenován mimořádným profesorem matematiky na technice. Od roku 1940 učil na technice i na univerzitě. V letech 1942–44 byl profesorem na univerzitě ve Štrasburku. Od roku 1947 do roku 1972 byl profesorem matematiky na technice v Karlsruhe [58, 47].

Eugen Stübler (3. 7. 1873, Stuttgart – 15. 12. 1930, Berlín) studoval v letech 1891–99 na univerzitách v Tübingen, Göttingen, Berlíně a na technice ve Stuttgartu. V roce 1902 získal v Tübingen doktorát. V letech 1905–10 byl soukromým docentem a v letech 1910–24 mimořádným profesorem na technice ve Stuttgartu. Od roku 1924 byl mimořádným profesorem na technice v Berlíně [40].

Erik Svenson (5. 8. 1895, Riga – 23. 10. 1980, Erlangen) studoval v letech 1913–17 na univerzitě v Dorpatu, poté ještě rok v Göttingen. V roce 1924 byl promován na univerzitě v Marburku. V letech 1925–35 působil v německém soukromém vysokém školství. V roce 1935 se habilitoval a od roku 1939 byl mimořádným profesorem na univerzitě v Rize. V letech 1943–45 byl mimořádným profesorem na univerzitě v Poznani. Po válce působil na univerzitě v Heidelbergu a na teologických vysokých školách [40].

Antonín Sýkora (1847, Praha – ?) absolvoval v Praze českou reálku a pak studoval na české technice. V roce 1871 vykonal zkoušku učitelské způsobilosti z matematiky a fyziky. Učil pak na reálce v Pardubicích, na reálném gymnáziu v Plzni a nakonec na reálce v Rakovníku [13].

Arthur Szarvassi (18. 11. 1873, Vídeň – 1. 9. 1919, Vídeň) studoval na univerzitě ve Vídni, kde v roce 1898 získal doktorát a do roku 1901 byl asistentem fyziky. V letech 1901–19 působil na brněnské technice. V roce 1905 se habilitoval pro fyziku, od roku 1908 byl honorovaným docentem meteorologie a v roce 1910 získal titul mimořádného profesora. V letech 1912–16 suploval stolicí mechaniky. Krátce suploval i matematiku.²⁹

Alfred Tauber (5. 11. 1866, Bratislava – 26. 7. 1942, Terezín) studoval v letech 1884–1889 na univerzitě ve Vídni, kde v roce 1889 získal doktorát a v roce 1891 byl jmenován soukromým docentem. V roce 1892 se stal zaměstnancem pojišťovny *Phönix*. Od roku 1896 přednášel pojistnou matematiku na univerzitě a od roku 1899 také na technice ve Vídni. V roce 1902 byl jmenován mimořádným a v roce 1919 řádným profesorem pojistné matematiky na univerzitě. Přednášky na obou školách konal do roku 1938 [47].

Oskar Unger se narodil ve Vídni a v roce 1891 měl 31 roků. V letech 1879 až 1885 studoval pozemní stavitelství na vídeňské technice, kde byl v letech 1885–90 asistentem deskriptivní geometrie. Od roku 1890 působil na stavební škole v Deutsch Krone v západním Prusku (dnešní Wałcz v Polsku).³⁰

Ignaz Gustav Wallentin (1. 2. 1852, Vídeň – ?) studoval na technice a na univerzitě ve Vídni, kde v roce 1873 získal doktorát. Po krátkém působení na akademickém gymnáziu ve Vídni byl v roce 1874 jmenován učitelem na brněnském gymnáziu. V roce 1875 se na brněnské technice habilitoval pro matematickou fyziku. V roce 1879 odešel jako profesor na gymnázium do Vídně. V letech 1889–94 byl ředitelem gymnázia v Opavě. V letech 1894–1902 byl ředitelem Gymnázia Františka Josefa ve Vídni. Od roku 1902 byl zemským školním inspektorem v Dolním Rakousku [108, 40].

²⁹Viz Mises, R.: Arthur Szarvassi. *Phys. Zeitschrift*, 21 (1920), 57–61.

³⁰Informace o něm máme pouze z MZA B 34, 638 a z [47, str. 574] víme, že byl švagrem Emila Müllera.

Alois Walter (4. 8. 1865, Aussee – 14. 4. 1927, Graz) studoval v letech 1883–88 na univerzitě v Grazu, kde v roce 1888 získal doktorát a byl v letech 1889–91 asistentem. V období 1891–94 učil na gymnáziu v Leobenu. Od roku 1894 byl profesorem na reálce v Grazu a v roce 1919 se stal profesorem matematiky na báňské akademii v Leobenu [40].

Matěj Norbert Vaněček (30. 1. 1859, Tábor – 15. 9. 1922, Nemyšl u Tábora) studoval od roku 1880 na české technice v Praze. V roce 1883/84 byl suplujícím učitelem na reálném gymnáziu v Německém Brodě, v letech 1884–88 byl asistentem matematiky na české technice. V letech 1889–1904 učil na středních školách v Hradci Králové, Českých Budějovicích a Táboře. V roce 1904 suploval opět přednášky na pražské technice, kde se v roce 1906 habilitoval. Od roku 1908 až do své smrti pak byl profesorem [13].

Ernst Weinel (21. 9. 1906, Štrasburk – ?) studoval v letech 1924–28 na technice v Karlsruhe, kde získal v roce 1931 doktorát a v roce 1934 se habilitoval. Od roku 1934 byl asistentem a od roku 1936 soukromým docentem aplikované matematiky na univerzitě v Jeně. Od roku 1938 suploval, v roce 1942 se stal mimořádným a v roce 1952 řádným profesorem [40].

Wilhelm Weiss (3. 2. 1859, Řidka – 18. 6. 1904, Praha) studoval v letech 1881–84 na pražské německé univerzitě a technice. V období 1884–86 studoval na univerzitách v Lipsku a v Erlangen, kde v roce 1887 získal doktorát. V letech 1887–94 byl asistentem matematiky na německé technice v Praze, kde se v roce 1894 habilitoval. Od roku 1896 suploval, v roce 1897 byl jmenován mimořádným a v roce 1900 řádným profesorem matematiky. V roce 1901 se habilitoval i na pražské univerzitě [40, 12].

Roland Weitzenböck (26. 5. 1885, Kremsmünster – 24. 7. 1955, Zelhem) studoval na vojenských středních školách v Eisenstadtu a Hranicích na Moravě. V letech 1902–05 studoval na technické vojenské akademii v Mödlingu. Další 5 let sloužil v armádě a od roku 1910 vyučoval na akademii v Mödlingu. V roce 1910 získal na univerzitě ve Vídni doktorát a v roce 1913 se habilitoval. Před válkou byl krátce asistentem na technice v Grazu. V letech 1918–20 byl profesorem na německé technice v Praze. V letech 1920–21 učil na technice v Grazu a poté až do konce druhé světové války na univerzitě v Amsterdamu [47].

Leodegar Wenzel se narodil v Praze a v roce 1885 měl 41 roků. V roce 1865 maturoval na gymnáziu na Malé Straně, poté studoval na pražské univerzitě. Působil pak na středních školách v Praze, Olomouci, Novém Jičíně, Moravské Třebové a v Brně, kde byl v roce 1885 profesorem na gymnáziu.³¹

Georg Jakob Wiarda (12. 4. 1889, Magdeburg – 23. 3. 1971) studoval na univerzitách v Berlíně, Marburku a Göttingen. Od roku 1912 do roku

³¹Informace o Wenzelovi máme pouze z MZA B 34, 637.

1914 byl asistentem fyziky v Marburku, kde v roce 1913 získal doktorát. V letech 1914–16 byl asistentem matematiky v Göttingen, v letech 1916–19 suploval na univerzitě v Marburku, kde se v roce 1920 habilitoval. Pracoval pak v pojišťovací společnosti, ale vrátil se zpět na vysoké školy. Od roku 1923 byl asistentem fyziky a v letech 1928–35 technické mechaniky na technice v Drážďanech. Od roku 1935 byl řádným profesorem vyšší matematiky a technické mechaniky na technice ve Stuttgartu. V roce 1957 byl penzionován [40].

Karl Wieghardt (21. 6. 1874, Bergeborbeck – 11. 6. 1924, Drážďany) studoval v letech 1895–97 na technice v Hannoveru, poté na univerzitě v Göttingen, kde byl v letech 1899–1900 asistentem. Doktorát získal ve školním roce 1902/03. V roce 1904 se habilitoval pro mechaniku na technice v Aachenu. V roce 1906 byl jmenován mimořádným profesorem mechaniky na technice v Braunschweigu. V roce 1907 byl jmenován řádným profesorem vyšší matematiky a mechaniky na technice v Hannoveru. Od roku 1911 byl řádným profesorem čisté matematiky a grafické statiky na technice ve Vídni. Od roku 1920 působil na technice v Drážďanech [58].

Leopold Vietoris (4. 6. 1891, Radkersburg – 9. 4. 2002, Innsbruck) studoval v letech 1910–14 na technice a na univerzitě ve Vídni, kde v roce 1920 získal doktorát. V letech 1920–22 byl asistentem na technice v Grazu, v letech 1922–27 na vídeňské univerzitě, kde se v roce 1923 habilitoval. Ve školním roce 1925/26 studoval na univerzitě v Amsterdamu. V roce 1927 byl jmenován mimořádným profesorem na univerzitě v Innsbrucku. V letech 1928–30 byl řádným profesorem na vídeňské technice, ale v roce 1930 se vrátil zpět na univerzitu do Innsbrucku, kde vyučoval až do roku 1961 [47].

Wilhelm Wirtinger (19. 7. 1865, Ybbs – 16. 1. 1945, Ybbs) studoval v letech 1884–87 na univerzitě ve Vídni, kde v roce 1887 získal doktorát. Ve školním roce 1888/89 studoval na univerzitách v Berlíně a v Göttingen. V roce 1890 se habilitoval na univerzitě ve Vídni. V letech 1892–95 byl asistentem na vídeňské technice. V roce 1895 byl jmenován mimořádným profesorem matematiky na univerzitě v Innsbrucku, o rok později se stal profesorem řádným. Od roku 1903 až do svého penzionování v roce 1935 působil na univerzitě ve Vídni [47].

Ferdinand Wittenbauer (18. 2. 1857, Maribor – 16. 2. 1922, Graz) studoval v letech 1872–78 na technice v Grazu, pak pokračoval ve studiu na univerzitě v Grazu a ve školním roce 1883/84 na univerzitách v Berlíně a Freiburgu. V roce 1880 se na technice v Grazu habilitoval pro analytickou mechaniku. V dalším období suploval některé přednášky. V roce 1887 byl jmenován mimořádným a v roce 1891 řádným profesorem mechaniky na technice v Grazu [58].

Josef Zampieri (17. 8. 1819, Terst – 27. 5. 1894, Vídeň) byl v roce 1843 promován doktorem filozofie. Stal se pak asistentem matematiky na vídeňské

technice, kde se v roce 1849 habilitoval. Od roku 1852 byl učitelem na reálce v Linci. Během svého života absolvoval velké množství konkurzů, ale místo profesora na vysoké škole se mu nepodařilo získat. Působil pak až do konce života na jedné z vídeňských reálek [33].

Konrad Zindler (26. 11. 1866, Lublaň – 18. 6. 1934, Innsbruck) studoval na univerzitě a na technice v Grazu. V roce 1890 získal na univerzitě doktorát. Ve školním roce 1890/91 studoval na univerzitě v Berlíně. Poté byl dva roky asistentem deskriptivní geometrie na technice v Grazu a v roce 1893 se habilitoval na univerzitě. Od roku 1893 byl asistentem matematiky na vídeňské technice, kde se v roce 1895 habilitoval. V letech 1894–97 na technice suploval matematiku. V roce 1900 byl jmenován mimořádným a v roce 1904 řádným profesorem na univerzitě v Innsbrucku, kde působil až do svého penzionování v roce 1930 [33].